
URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=102394>

ავტორი: ნინა გორდაძე

ქანრი: პროზა

გამოქვეყნების დრო: 2019-01-20 17:50:50

ზინა (გაგრძელება)

შემოსწრებულზე - სადღეგრძელოო! ჰოდა, არც შენ დაგტოვებ მაგის გარეშე, ძვირფასო მკითხველო. არ თქვა ახლა, სადაა ღვინო და სუფრაო, მართალი ხარ, არ არის, მაგრამ დალოცვა ხომ მაგის გარეშეც შეიძლება?! კარგად მყოლე, გაძლება მოგცეს ღმერთმა. ნუ გაიკვირებ ჩემს საქციელს, უბრალოდ მინდა გაგაღიმო, თუნდაც თქვა ეს ცოტა ვერ არისო, რა უშავს, სიმართლისგან არც ისე შორს ხარ. თითო-ორიოლა მკითხველი ამეღევნა შენამდე და მათაც მინდა ვთხოვო, რომ ჩემი ეს „ღლიცინი“ უპატივცემულობად კი არ ჩათვალოს, არამედ ამ სევდიანი ამბის დაბალანსების მცდელობად მიიღოს. შეცდომებისგან დაზღვეული არვინაა, მათ შორის მეც, მაგრამ შესაძლებლობა უკვე სხვა საკითხი რომაა, ესეც კარგად მოგეხსენება. ამიტომ ღილად ნუ გამიწყრები.

თანაც რჩევა წამომეწია გზაში, ნუ ჩქარობო. ნელა წერეო, ანუ დაწვრილებითო. მე ჩემებურად მოვთარგმნე ეს რჩევა და ვფიქრობ არცთუ უსიამოვნოა ჩემთან ურთიერთობა. დიახ, საჩემოდ ვიფიქრე, იმიტომ რომ სტიმული არავის აწყენს და მითუმეტეს მე, რომელიც ალაღად ვაღიარებ, რომ არაა ეს ჩემი საქმე და ამიტომ უფრო მეტი გამხსნელება მჭირდება ვიდრე სხვას.

ტყუილად კი არ ვლაპარაკობ ამდენს, ჩემო ძვირფასო, ადევნებულო, თუ აქ შემთხვევით მოხვედრილო მკითხველო. იქით მიმყავხარ, რომ მიამიტობაზე მინდა გელაპარაკო.

იმდენად ალალი იყო ზინა, რომ ზოგჯერ საკუთარ თავს ვერ იგანდა ამის გამო. ეს ახლა, მაგრამ ბავშვობაში ძალიანაც უყვარდა სიმართლე. არა, განა სულელი იყო? ზოგჯერ გაჩუმება რომ ჯობდა ისიც იცოდა, მაგრამ რაც შეეხება ტყუილს, ტკივილამდე ვერ იგანდა. განსაკუთრებით მას მერე, რაც პაპა-ბებო გარდაეცვალა, იმდენად მცირე ინტერვალით, რომ ბავშვისთვისაც რთული გადასატანი გამოდგა.

გირილა ზინა, ენაგრებოდა მოხუცები. გირილა და იყო მთელი დღე თვალებდაწითლებული და მოღუშული. იმდენად შეწუხდნენ მისი ყურებით თანაგოლები, რომ ერთმა თითქოს უწყინარი ტყუილიც კი შეუთხზა: „კი არ უნდა იგიროო, უნდა იფიქრო მათზე, ოღონდ ისე, რომ ფიქრი სხვა რამისკენ არ გაგექცეს, არც საჭმლისკენ, არც სასმლისკენ და ისინი გაცოცხლდებიანო. ერთ ბავშვს დედა მოუკვდა, მთელი დღეები სულ მასზე რომ ფიქრობდა, გაცოცხლდა და სახლში მოვიდაო“.

საჯილდო ქვად ექცა ფიქრი ზინას, ვერაფრით ახერხებდა კონცეგირებას. სკოლა, გაკვეთილების მომზადება, დედა, „მამა“, აჩია, ყველა ხელს უშლიდა ფიქრში, ამიტომ გადაწყვიტა ეზოში, სპორტული მოედნის სკამზე ჩამოძვარიყო მარტო და ეფიქრა, ეფიქრა, ეფიქრა!

საამისოდ შაბათ-კვირა შეარჩია.

ამინდი შესაფერისი დაუდგა. ნოემბრის ბოლო იყო, ქარი ქროდა. წვრილად, არასასიამოვნოდ ცრიდა და წვიმის წვრილ წვეთებს ნემსებივით ასობდა ყველას, ვინც კი გამოჩნდებოდა. ეზოში კაციშვილის ჭაჭანება არ იყო, თითო-ორიოლა ადამიანი თუ გაირბენდა სახლში შესაყუებლად აჩქარებული.

ზინა სკამზე ჩამოჯდა, ქურთუკის საყელო აიწია, ბებოს ნაქონი წითელი ვარდებით დაჩითული თავსაფარი შუბლზე ჩამოიფხაბა, მერე ჯიბეებში ჩაიწყო ხელები და გამორჩეული ფიქრისთვის მოემზადა, მაგრამ ხან რა უშლიდა ხელს, ხან ვინ.

ჯერ წითელლაბადიან გოგოს გააყოლა თვალი, ქარი ქოლგას რომ აგლეჯდა ხელიდან. ამ ბრძოლით დაღლი

შეჩერდა, ქოლგა მოკეცა, ორივე ხელი ჩასჭიდა, მოიბუზა და ნაბიჯს კიდევ უფრო აუჩქარა, ვიდრე მანამდე. სანამ ასფალტზე მიიჩქაროდა ქუსლებს რითმულად მიაკაკუნებდა, მერე მიწიანზე მოუწია გავლა და წვრილმა ქუსლებმა ჩაფლობა რომ დაიწყეს მანაც მოუკლო ტემპს. მიდიოდა და უფრო მეტად იბუზებოდა. ხან ძაღლებს აადევნა თვალი, კორპუსის ეზოდან რომ გამოცვივდნენ, ერთმანეთს უღრენდნენ და კბენდნენ. ხმაურზე შედგებოდნენ, ყურებს აცქვეტდნენ და აქეთ-იქით დაიწყებდნენ ყურებას ისე, რომ ენები გარეთ რჩებოდათ გადმოგდებული. მერე ისევ აგრძელებდნენ ღლაბუსს და თამაშობდნენ ასე, სანამ შესახვევიდან სხვა ძაღლების ყეფა არ შემოესმათ. უმაღლესიდან აყენენ საერთო ხმაურს, ყეფა-ყეფით გაქანდნენ მათკენ და მოსახვევში გაუჩინარდნენ.

ქარი მაგულობდა, თან ისე ახერხებდა ქროლვას რომ, საითაც არ უნდა მიბრუნებულიყავი, მაინც სახეში გასხამდა წვიმას. ხიდან შემორჩენილ ფოთლებს აყრიდა ასფალტს. ძველებთან ერთად ჯერ აგრიანებდა, მერე რომელი კუთხეც მოეწონებოდა იქ შეაქუჩებდა, ან რომელ მარადმწვანე ბუჩქებსაც მოისურვებდა, იმათ გაულამაზებდა ბირებს წითელ-ყვითელი ფოთლებით.

შეწუხდა ზინა, ჯერ თვალები დახუჭა, მერე ყურებზეც აიფარა ხელი და მაინც, არ გამოსდიოდა მხოლოდ გარდაცვლილ პაპა-ბებოზე ფიქრი, თან გაუჭირდა ორივეზე ერთდროულად, ამიგომ ჯერ პაპა გაიმეცა არგასაცოცხლებლად. ბებოს ღიღხანს ვერ თმობდა, მაგრამ მაინც არაფერი გამოსდიოდა.

სამმა შაბათ-კვირამ ასე უშედეგოდ ჩაიარა. დაღონდა ზინა, საკუთარ სიყვარულში ლამის ეჭვი შეეპარა. „იქნებ ისე არ მიყვარს, როგორც მგონია და ამიგომ არ გამომდისო“ აქ პირველად გაუჩნდა ფიქრი სიყვარულის ზომა-წონასა თუ სიღრმეზე და ეჭვი შეიტანა უწყინარი გყუილის მართებულობაზე.